

ໂຮມສ້າງຕັ້ງນິມິດ - ໝາຍເລກຫົກ

ຂໍ້ໃຫ້ແຍ້ງດ້ານຄຳພະຍາກອນໃນປະຫວັດສາດອັດເວນຕິສ:

ການເຂົ້າໃຈຄວາມຂັດແຍ້ງລະຫວ່າງ Uriah Smith ແລະ James White ກ່ຽວກັບ Daniel 11:36

Jeff Pippenger

2024-08-14

ພວກເຮົາກຳລັງກ່າວເຖິງຫົກແນວຂອງຄວາມຂັດແຍ້ງທາງຄຳພະຍາກອນ

ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນພາຍໃນປະຫວັດສາດຂອງອັດເວນຕິດ ນັບແຕ່ປີ 1798 ຈົນເຖິງປະຈຸບັນ.

"ໃນປະຫວັດສາດແລະໃນຄຳພະຍາກອນ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ພັນລະນາເຖິງການຕໍ່ສູ້ອັນຍາວນານທີ່ດຳເນີນຕົວເອງລະຫວ່າງຄວາມຈິງແລະຄວາມຜິດພາດ. ການຂັດແຍ້ງນັ້ນຍັງຄົງດຳເນີນຢູ່ ບັນດາສິ່ງທີ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ຈະຖືກເຮັດຊ້ຳອີກ. ຂໍ້ໃຫ້ແຍ້ງເກົ່າໆຈະຖືກປຸກຄືນມາອີກ ແລະທີ່ສະດີໃໝ່ໆຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ຂ້າດສາຍ. ແຕ່ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ຊົງໃນຄວາມເຊື່ອແລະໃນການເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນສຳເລັດ ໄດ້ມີສ່ວນໃນການປະກາດຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ອົງທີສອງ ແລະອົງທີສາມ ຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າພວກເຂົາຍືນຢູ່ຈຸດໃດ. ພວກເຂົາມີປະສົບການອັນມີຄ່າຢ່າງຍິ່ງກວ່າຄຳບໍລິສຸດ. ພວກເຂົາຕ້ອງຍືນຢູ່ໜັ້ນຄົງດັ່ງຫົນຜາ ໂດຍຍຶດຖືຄວາມໝັ້ນໃຈແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນຂອງພວກເຂົາໄວ້ຢ່າງໝັ້ນຄົງຈົນເຖິງທ້ອງຖິ່ນ." Selected Messages, book 2, 109.

ບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້ໄດ້ກ່າວເຖິງຂໍ້ໃຫ້ແຍ້ງປະການທຳອິດແລະປະການສຸດທ້າຍກ່ຽວກັບອຳນາດໂຮມັນ, ແລະບົດນີ້ພວກເຮົາຈະຍົກເອົາຂໍ້ໃຫ້ແຍ້ງທີ່ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງ Uriah Smith ແລະ James White. Uriah Smith ໄດ້ສອດແຊກ "ການຕີຄວາມສ່ວນຕົວ" ຂອງຕົນເອງເຂົ້າໄປໃນຂໍ້ທີສາມສຳຫຼັບ.

"ຂໍ້ 36. ແລະກະສັດນັ້ນຈະກະທຳຕາມຄວາມປະສົງຂອງຕົນ; ແລະລາວຈະຍົກຕົນເອງຂຶ້ນ ແລະຍົກຍ້ອງຕົນເອງເໝືອນພະທຸກອົງ, ແລະຈະກ່າວຖ້ອຍຄຳອັນອັດສະຈັນຕໍ່ຕຳນິພາພຣະເຈົ້າແຫ່ງພະທັງຫມົດ, ແລະຈະຈະເລີນຂຶ້ນຈົນກວ່າຄວາມພໍ້ລດນັ້ນຈະສຳເລັດ; ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວນັ້ນຈະຕ້ອງເກີດຂຶ້ນ."

"ກະສັດທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີໃນທຶນ ຈະບໍ່ອາດໝາຍເຖິງອຳນາດດຽວກັນກັບທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງໃນຕອນທ້າຍ; ກ່າວຄື ອຳນາດສັນຕະປາບາ; ເພາະຂໍ້ກຳນົດລາຍລະອຽດເຫຼົ່ານີ້ ຈະບໍ່ສອດຄ່ອງຖ້ານຳໄປບັບໃຊ້ກັບອຳນາດນັ້ນ." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Smith ຍອມຮັບວ່າ ອຳນາດໃນຂັ້ນກ່ອນໜ້ານັ້ນແມ່ນ "ໂຮມຂອງສັນຕະປາບາ," ແຕ່ກ່າວອີກວ່າ ລັກສະນະຕ່າງໆໃນຂໍ້ສາມສຳຫຼັບ ບໍ່ແມ່ນລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ບົ່ງຊີ້ເຖິງໂຮມຂອງສັນຕະປາບາ. ຄຳກ່າວອ້າງນັ້ນເປັນເທັດ. ຄວນຈື່ໄວ້ວ່າ ໃນການກະບົດປີ 1863, "ເຈັດເທືອ" ໃນພຣະທຳເລວີບົດ 26 ໄດ້ຖືກປັດຖົມ, ແລະເພາະສະນັ້ນ ພາບຕົວແທນຂອງ "ເຈັດເທືອ" ໃນທັງສອງຕາຕະລາງຂອງຮາບາກຸກ ກໍໄດ້ຖືກປະຕິເສດ. ທັງແຜນພາບປີ 1843 ແລະ ປີ 1850 ລ້ວນສະແດງ "ເຈັດເທືອ" ໄວ້ໃນໃຈກາງຂອງແຜນພາບ, ແລະທັງສອງພາບປະກອບນັ້ນກໍຈັດວາງໄມ້ກາງແຂນໄວ້ໃນໃຈກາງຂອງເສັ້ນແຫ່ງ "ເຈັດເທືອ". ເມື່ອຄວາມສະຫວ່າງໃໝ່ກ່ຽວກັບ "ເຈັດເທືອ" ໄດ້ມາເຖິງໃນປີ 1856 ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນຖືກປະຕິເສດ, ນັ້ນໄດ້ໝາຍເຖິງການປະຕິເສດຕໍ່ສອງຕາຕະລາງຂອງຮາບາກຸກ,

ແລະຍັງໝາຍເຖິງການປະຕິເສດສິດອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ຊຶ່ງໄດ້ບັງຊັດຢ່າງແຈ້ງເຈນວ່າ ທັງສອງແຜນພາບນັ້ນໄດ້ຖືກຊົງນຳໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ຕາມທີ່ຊົດເຕີ້ໄວທ໌ໄດ້ກ່າວໄວ້, ການຫລອກລວງສຸດທ້າຍຂອງຊາຕານແມ່ນການເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍານຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເສື່ອມຄ່າໄປ, ແລະໃນທີ່ນີ້

ການຫລອກລວງທັງທຳອິດກໍແມ່ນການເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍານຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເສື່ອມຄ່າໄປ, ແລະມັນຍັງເປັນຕົວແທນເຖິງການປະຕິເສດພ້ອມກັນຕໍ່ຄວາມຈິງພື້ນຖານທີ່ຢູ່ໃນສອງແຜນພາບນັ້ນ, ແລະໂດຍສະເພາະຍິ່ງ ຄືຈັດເວລາ.

ໃນການກະບົດປີ 1863, ຜູ້ທີ່ຈັດທຳແຜນພູມປອມປີ 1863 ຊຶ່ງໄດ້ລົບເສັ້ນຂອງ "ຈັດເວລາ" ອອກນັ້ນ ກໍບໍ່ແມ່ນຜູ້ອື່ນໃດ ນອກຈາກ Uriah Smith ເອງ. ພຣ໌ອດປີ 1863 Uriah Smith ໄດ້ບົດຕາຂອງຕົນຕໍ່ແສງສະຫວ່າງເກືອບເລື່ອງ "ຈັດເວລາ" ແລະບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ມີ "ຄວາມພິເສດ" ສອງປະການ ທີ່ Daniel ໄດ້ລະບຸໄວ້. ຄວາມພິເສດທັງສອງປະການນັ້ນ ເປັນຕົວແທນຂອງ "ຈັດເວລາ" ທີ່ຕົກຜ່ານອານາຈັກເໜືອຂອງ Israel ແລະອານາຈັກໃຕ້ຂອງ Judah. ປະການທຳອິດ ຕົກຜ່ານສົບຜົນທາງເໜືອ ໄດ້ເລີ່ມໃນປີ 723 BC ແລະສິ້ນສຸດໃນປີ 1798, ແລະປະການທີສອງ ໄດ້ເລີ່ມໃນປີ 677 BC ແລະສິ້ນສຸດໃນປີ 1844.

ກາເບຣີອນໄດ້ມາຫາດານເຮືອນໃນບົດທີ່ແປດເພື່ອອະທິບາຍນິມົດ marah, ແລະໃນຄວາມເກືອບໂຍງກັບວຽກງານຂອງທ່ານ, ທ່ານໄດ້ໃຫ້ພະຍານອັນທີສອງແກ່ປີ 1844. ສອງພັນສາມຮ້ອຍປີໃນດານເຮືອນບົດທີ່ແປດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1844, ແຕ່ເຊັ່ນດຽວກັນ ການພິເສດສອງປະການສຸດທ້າຍຕໍ່ອານາຈັກເໜືອແລະອານາຈັກໃຕ້ກໍໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນເວລານັ້ນດ້ວຍ.

ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, ເບຶ້ງແມ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນໃນບັນຍາຍແຫ່ງພຣະພິເສດນັ້ນ: ເພາະວ່າຈຸດຈົບຈະມາເຖິງໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້. ດານເຮືອນ 8:19.

ຈຸດຈົບສຸດທ້າຍຍ່ອມສັນນິຖານວ່າມີຈຸດຈົບອັນທຳອິດ. ຄວາມພິເສດສອງປະການນັ້ນ ປະການສຸດທ້າຍ ຊຶ່ງເປັນພຽງອີກສຳນວນໜຶ່ງຂອງ "ຈັດເທືອ" ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1844, ແລະຄວາມພິເສດອັນທຳອິດໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798. ຂໍພຣະຄຳທີ່ Smith ອ້າງວ່າບໍ່ມີຂໍ້ກຳນົດໃດໆກ່ຽວກັບອຳນາດຂອງສັນຕະປາບາ ນັ້ນ ແທ້ທິສຸດແລ້ວໄດ້ຊີ້ບອກປະຕິສັນຕະປາບາຈະໄດ້ຮັບບາດແຜສາຫັດຖິງຕາຍຂອງມັນ.

ແລະກະສັດຈະກະທຳຕາມໃຈປາຖະໜາຂອງຕົນ; ແລະລາວຈະຍົກຕົນຂຶ້ນ ແລະຂະຫຍາຍຕົນເໜືອເພາະທຸກອົງ, ແລະຈະກ່າວຖ້ອຍຄຳອັນປະຫຼາດຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າແຫ່ງພະທັງບວງ, ແລະລາວຈະຈະເລີນຈົນກວ່າຄວາມພິເສດຈະສຳເລັດລົງ; ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ກຳນົດໄວ້ນັ້ນຈະຕ້ອງສຳເລັດ. ດານເຮືອນ 11:36.

"ກະສັດ" ໃນຂໍ້ທີ່ສາມສົບຫົກ ຈະ "ຈະເລີນຈົນກວ່າຄວາມພິເສດຈະສຳເລັດລົງ." ຈົ່ງສັງເກດສິ່ງທີ່ Smith ຂຽນກ່ຽວກັບ Daniel ບົດທີ່ແປດ ຂໍ້ທີ່ຊົງອາວສາມ ແລະ ຊາວສີໃນບັນເລັມດຽວກັນນັ້ນ ທີ່ເຂົາອ້າງວ່າອຳນາດສັນຕະປາບາບໍ່ມີລັກສະນະອັນຖືກຕ້ອງທີ່ຈະສຳເລັດຂໍ້ທີ່ສາມສົບຫົກ.

"ຂໍ້ 23. ແລະໃນຍາມທ້າຍແຫ່ງອານາຈັກຂອງເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນ ເມື່ອພວກຜູ້ລະເມີດໄດ້ຕັ້ງຂະໜາດແລ້ວ ຈະມີກະສັດອົງໜຶ່ງຜູ້ມີໃບໜ້າດຮ້າຍ ແລະເຂົາໃຈຄຳກ່າວອັນເລິກລັບ ລຸກຂຶ້ນ. 24. ແລະອຳນາດຂອງເຂົາຈະເຂັ້ມແຂງທຸກໆ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໂດຍອຳນາດຂອງຕົນເອງ; ແລະເຂົາຈະທຳລາຍຢ່າງນຳພີສະວົງ ແລະຈະຈະເລີນ ແລະດຳເນີນການ ແລະຈະທຳລາຍຜູ້ມີອຳນາດ ແລະປະຊາຊົນບໍລິສຸດ. 25. ແລະໂດຍອຸບາຍຂອງເຂົານັ້ນດ້ວຍ ເຂົາຈະເຮັດໃຫ້ການຫຼອກລວງຈະເລີນຢູ່ໃນມືຂອງເຂົາ; ແລະເຂົາຈະຍົກຕົນຂຶ້ນໃນໃຈຂອງເຂົາ

ແລະໂດຍສັນຕິພາບຈະທຳລາຍຫຼາຍຄົນ: ເຂົາຈະລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານເຈົ້ານາຍແຫ່ງເຈົ້ານາຍທັງຫຼາຍດ້ວຍ;
ແຕ່ເຂົາຈະຖືກຫັກລົງໂດຍບໍ່ມີມື."

"ອຳນາດນັກກົດຂັບສືບຕໍ່ຈາກສູ່ພາກແບ່ງຂອງອານາຈັກແບບໃນຊ່ວງທ້າຍແຫ່ງອານາຈັກຂອງພວກເຂົາ,
ນັ້ນຄື, ໃນຊ່ວງໃກ້ຈະສິ້ນສຸດແຫ່ງການດຳເນີນຂອງພວກເຂົາ. ແນ່ນອນວ່າ
ມັນເປັນອັນດຽວກັນກັບເຂົ້າອັນໃນຂໍ້ 9 ແລະຂໍ້ຕ່າງໄປ. ຈົນກໍ່ໄປໃຊ້ກັບໂຮມ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ສະແດງໄວ້ໃນຂໍ້ສັງເກດກ່ຽວກັບຂໍ້ 9, ແລ້ວທຸກສິ່ງຈະສອດຄ່ອງແລະແຈ້ງຊັດ."

"'ກະສັດຜູ້ມີໃບໜ້າອັນດູຮ້າຍ.' ໂມເຊ,
ໃນການພະຍາກອນເຖິງການລົງໂທດທີ່ຈະມາເຖິງຊາວຢິວໂດຍອຳນາດດຽວກັນນີ້, ເອີ້ນມັນວ່າ
'ຊົນຊາດທີ່ມີໃບໜ້າອັນດູຮ້າຍ.' ພຣະບັນຍັດສອງ 28:49, 50.
ບໍ່ມີຊົນຊາດໃດບາກດີຢ່າງນ່າສະພິກວິດໃນຂະບວນສົງຄາມໄດ້ຫຼາຍໄປກວ່າຊາວໂຮມ.
'ເຂົາໃຈຖ້ອຍຄຳອັນເລັກລັບ.' ໂມເຊ, ໃນພຣະຄຳພີຕອນທີສອງອ້າງເຖິງນັ້ນ, ກ່າວວ່າ,
'ພາສາຂອງຊົນຊາດນັ້ນ ເຈົ້າຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ.' ຄຳນີ້ຈະນຳໄປກ່າວເຖິງຊາວບາບີລອນ, ຊາວເປີເຊຍ, ຫຼືຊາວກຣີກ,
ໃນຄວາມສຳພັນກັບຊາວຢິວ, ບໍ່ໄດ້; ເພາະວ່າພາສາຄັນເດຍ ແລະ ພາສາກຣີກ
ໄດ້ຖືກໃຊ້ຢູ່ໃນບາເລສະຕາຍໃນລະດັບໜັງສືອີກລະດັບໜຶ່ງ. ແຕ່ກໍ່ບໍ່ແມ່ນເຊັ່ນນັ້ນສຳລັບພາສາລາຕິນ."

"ເມື່ອພວກຜູ້ລະເມີດໄດ້ມາເຖິງຄວາມຕຸ້ມບໍລິບູນແລ້ວ." ຕະຫຼອດມາ
ຄວາມເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າກັບພວກຜູ້ກົດຂີ່ພວກເຂົາ
ໄດ້ຖືກຖິ້ວໄວ້ໃນທັດສະນະຢູ່ສະເໝີ. ກໍ່ເພາະເນື່ອງຈາກການລະເມີດທັງຫຼາຍຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ
ພວກເຂົາຈຶ່ງຖືກຂ້າຍເຂົ້າໄປໃນການເປັນຊະເລີຍ. ແລະການດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນບາບຂອງພວກເຂົາ
ກໍ່ໄດ້ນຳມາຊົງການລົງໂທດທີ່ຮ້າຍແຮງຍິ່ງຂຶ້ນ. ບໍ່ມີເວລາໃດເລີຍທີ່ຊາວຢິວ ໃນຖານະເປັນຊາດໜຶ່ງ ຈະເສື່ອ
ມຊາມທາງສົນທິສັນຕິພາບໄປກວ່າໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດການປົກຄອງຂອງຊາວໂຮມ.

"'ມີອຳນາດຢ່າງຍິ່ງ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນໂດຍອຳນາດຂອງຕົນເອງ.' ຄວາມສຳເລັດຂອງຊາວໂຮມນັ້ນເກີດຂຶ້ນເປັນສ່ວນ
ໃຫຍ່ເນື່ອງຈາກການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພັນທະມົດຂອງພວກເຂົາ
ແລະຈາກຄວາມແຕກແຍກກັນໃນໝູ່ສັດຕູຂອງພວກເຂົາ
ຊຶ່ງພວກເຂົາກໍ່ພ້ອມຢູ່ສະເໝີທີ່ຈະສວຍໂອກາດເອົາໄດ້. ໂຮມແຫ່ງສັນຕະປາບາກມີອຳນາດເຊັ່ນດຽວກັນ
ໂດຍອາໄສອຳນາດຜ່ານໂລກທັງຫຼາຍທຶນາງໄດ້ໃຊ້ການຄວບຄຸມຜ່ານອົງການເຫຼົ່ານັ້ນ."

"'ລາວຈະທຳລາຍຢ່າງນ່າສະພິກວິດ.' ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕັດກັບຊາວຢິວໂດຍຜ່ານຜູ້ພະຍາກອນ Ezekiel
ວ່າ ພຣະອົງຈະມອບພວກເຂົາໄວ້ໃນມືຂອງຄົນທີ່ 'ຊ່ຽວຊານໃນການທຳລາຍ';
ແລະການສັງຫານຊາວຢິວຈຳນວນໜຶ່ງລ້ານໜຶ່ງແສນຄົນ
ໃນເວລາທີ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຖືກກອງທັບໂຮມນັ້ນທຳລາຍ
ກໍ່ເປັນການຢືນຢັນຖ້ວນແທ້ອັນນ່າສະພິກວິດຕໍ່ຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ພະຍາກອນ. ແລະໂຮມ ໃນໄລຍະທີ່ສອງ
ຫຼືໃນຮູບແບບ papal ຂອງມັນ ໄດ້ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການຕາຍຂອງມຸ່ງລະນະສັກຂີ້ຫ້າສິບລ້ານຄົນ."

"'ແລະໂດຍອຸບາຍຂອງເຂົາ ເຂົາຈະກະທຳໃຫ້ການຫລອກລວງຈະເລີນຂຶ້ນໃນມືຂອງເຂົາ.'
ໂຮມໄດ້ຖືກຈຳແນກເໝືອນອຳນາດທັງປວງອັນ ໂດຍນະໂຍບາຍແຫ່ງການໃຊ້ກົນອຸບາຍ
ຊຶ່ງໂດຍວິທີນັ້ນມັນໄດ້ນຳບັນດາປະຊາຊາດເຂົ້າຢູ່ໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງມັນ.
ຂັ້ນຕົ້ນຄວາມຈົງທົ່ວສຳລັບໂຮມນອກສາສະໜາ ແລະໂຮມສັນຕະປາບາ. ແລະດັ່ງນັ້ນ ດ້ວຍສັນຕິພາບ
ມັນໄດ້ທຳລາຍຫລາຍຄົນ."

"ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ໂຮມ, ໃນບຸກຄົນຂອງເຈົ້າເມືອງຄົນໜຶ່ງຂອງຕົນ,
ໄດ້ລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານເຈົ້ານາຍແຫ່ງເຈົ້ານາຍທັງປວງ
ໂດຍການພິພາກສາລົງໂທດປະຫານຊີວິດຕໍ່ພຣະເຢຊູຄຣິດ. 'ແຕ່ມັນຈະຖືກທຳລາຍໂດຍບໍ່ໃຊ້ມື,'
ຖ້ອຍຄຳນີ້ຊີ້ບອກວ່າການທຳລາຍອຳນາດນີ້ເປັນຢ່າງດຽວກັນກັບການທຸບຮູບບົນໃນບົດທີ 2." Uriah

Smith Daniel and the Revelation, 202–204.

ໃນຂໍ້ຄວາມຕອນນັ້ນ ສະມັດໄດ້ຊື້ບັອກສອງເທື່ອວ່າ
ລັກສະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງໂຣມນອກສາສະໜາແລະໂຣມສັນຕະປາບາສາມາດໃຊ້ແທນກັນໄດ້
ເພາະວ່າທັງສອງເປັນພຽງການສຳແດງອອກຂອງໂຣມໃນສອງຊ່ວງຂອງມັນ
ດັ່ງເຊັ່ນການປະສົມກັນຂອງເຫຼັກແລະດິນເຜົາໃນດານເຮືອນບົດທຶສອງ ຊຶ່ງຊົດເຕີ້ໄວທໍ
ໄດ້ລະບຸວ່າເປັນສັນຍາລັກຂອງອຳນາດສາສະໜາແລະອຳນາດລັດ.
ເມື່ອດານເຮືອນລະບຸໄວ້ໃນຂໍ້ພຣະຄຳທີ່ສະມັດກຳລັງກ່າວເຖິງວ່າ—ໂຣມ “ຈະຈະເລີນ ແລະປະຕິບັດ” ແລະວ່າ ໂຣມ
“ຈະເຮັດໃຫ້ກິນອຸບາຍຈະເລີນໃນມືຂອງຕົນ”—ສະມັດອ້າງວ່າ ໃນຂໍ້ທຶສາມສົບຫົກ “ກະສັດ” ຜູ້ທີ່
“ຈະຈະເລີນໄປຈົນກວ່າຄວາມພໍ້ລວດຈະສຳເລັດ” ນັ້ນ
ໄດ້ລະບຸລັກສະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນອັນໜຶ່ງທີ່ເປັນຂອງທັງໂຣມນອກສາສະໜາແລະໂຣມສັນຕະປາບາ.
ແລ້ວຕໍ່ມາ ລາວກໍອ້າງວ່າ ບໍ່ມີລັກສະນະໃດໆຂອງໂຣມໃນຂໍ້ທຶສາມສົບຫົກທີ່ອ້າງເຖິງອຳນາດສັນຕະປາບາ.

ພວກເຮົາໄດ້ອ້າງເຖິງ Smith ເພື່ອສະໜັບສະໜູນການລະບຸວ່າ Rome
ແມ່ນພວກບຸ້ນສະດົມຜູ້ສະຖາປະນານິມິດ, ແລະໜຶ່ງໃນສັງຄົມສະນະທາງຄຳພະຍາກອນໃນຂໍ້ທຶສົບສີ່ວ່າ Rome
ຍົກຍ້ອງຕົນເອງ.

ແລະໃນສະໄໝເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະມີຫຼາຍຄົນລຸກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານກະສັດແຫ່ງທົດໃຕ້; ອະນຸ
ພວກຄົນບຸ້ນສະດົມໃນໝູ່ຊົນຂອງເຈົ້າຈະຍົກຕົນຂຶ້ນເພື່ອສະຖາປະນານິມິດນັ້ນ; ແຕ່ພວກເຂົາຈະພິນາດ.
ດານເຮືອນ 11:14.

ສະມັດອ້າງວ່າ ຂໍ້ກຳນົດລັກສະນະຂອງກະສັດໃນຂໍ້ທຶສາມສົບຫົກ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບອຳນາດສັນຕະປາບາ,
ແມ່ນແຕ່ກ່ອນໜ້ານັ້ນເຂົາໄດ້ປົກປ້ອງວ່າ ໂຣມໃນຂໍ້ທຶສົບສີ່ນັ້ນແຫຼະ ທີ່ຍົກຕົນຂຶ້ນ.
ແຕ່ກະສັດໃນຂໍ້ທຶສາມສົບຫົກນັ້ນ “ຈະຍົກຕົນຂຶ້ນ.” ກະສັດອົງດຽວກັນນັ້ນໃນຂໍ້ທຶສາມສົບຫົກ ຈະ
“ກ່າວຖ້ອຍຄຳອັນອັດສະຈັນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າແຫ່ງພຣະເຈົ້າທັງປວງ.” ໃນພຣະທຳດານເຮືອນ ອຳນາດສັນຕະປາບາ
“ຈະກ່າວຖ້ອຍຄຳໃຫຍ່ໂຕຕໍ່ຕ້ານອົງຜູ້ສັງສຸດ,” ແລະໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ
ອຳນາດສັນຕະປາບາໄດ້ກ່າວຄຳໝັ້ນປະໝາດຕໍ່ຕ້ານອົງຜູ້ສັງສຸດ.

ແລະໄດ້ປະທານບາກໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ມັນ ເພື່ອກ່າວຖ້ອຍຄຳອັນໃຫຍ່ໂຕ ແລະຄຳໝັ້ນປະໝາດ;
ແລະໄດ້ປະທານອຳນາດໃຫ້ແກ່ມັນ ເພື່ອໃຫ້ມັນດຳເນີນຕໍ່ໄປສືບສອງເດືອນ.
ແລະມັນໄດ້ເປີດບາກຂອງມັນກ່າວຄຳໝັ້ນປະໝາດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ
ເພື່ອຈະໝັ້ນປະໝາດພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະພຣະພັກອາໄສຂອງພຣະອົງ
ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນສະຫວັນ. ພຣະນິມິດ 13:5, 6

ທຸກຂໍ້ກຳນົດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບອຳນາດຂອງສັນຕະປາບາ ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ໃນຂໍ້ທຶສາມສົບຫົກ.

ແລະກະສັດນັ້ນຈະກະທຳຕາມໃຈປາຖະໜາຂອງຕົນ; ແລະລາວຈະຍົກຕົນເອງຂຶ້ນ
ແລະຍົກຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ກວ່າພະທຸກອົງ,
ແລະຈະກ່າວຖ້ອຍຄຳອັນນຳອັດສະຈັນຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າແຫ່ງພະທັງຫລາຍ,
ແລະຈະຈຳເລີນຂຶ້ນຈົນກວ່າຄວາມພໍ້ລວດນັ້ນຈະສຳເລັດ; ເພາະວ່າສິ່ງທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກກະທຳ.
ດານເຮືອນ 11:36.

ນັກອະທິບາຍຂອງມະນຸດຫຼາຍເທື່ອບໍ່ອາດໄວ້ວາງໃຈໄດ້,
ແຕ່ນັກອະທິບາຍຈຳນວນຫຼາຍຂອງຜ່າຍແອດເວນຕົດໄດ້ເປັນພະຍານຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ເຈົ້າຊັດວ່າ
ອັກຄະສາວົກໂປໂລໄດ້ຖອດຄວາມຈາກຂໍ້ສາມສົບຫົກນັ້ນໃນ ສອງເທຣະໂລນກິາ,
ເມື່ອທ່ານໄດ້ກ່າວເຖິງຄົນແຫ່ງບາບ.

ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດລ້ວງພວກທ່ານດ້ວຍວິທີໃດໆເລີຍ; ເພາະວ່າວັນນັ້ນຈະບໍ່ມາ
ນອກຈາກວ່າການຖອຍຫ່າງຈາກຄວາມເຊື່ອຈະມາເຖິງກ່ອນ ແລະມະນຸດແຫ່ງບາບນັ້ນຈະຖືກເປີດເຜີຍ
ຄືບຸດແຫ່ງຄວາມພິນາດ; ຜູ້ຊົງຂັດຂວາງ ແລະຍົກຕົນຂຶ້ນເໜືອທຸກສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າພຣະ
ຫຼືພຣະມະນຸດນະມັດສະການ; ຈົນກະທັ້ງວ່າມັນນັ້ນຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ
ຢ່າງກັບວ່າຕົນເປັນພຣະເຈົ້າ ໂດຍສະແດງຕົນວ່າຕົນເປັນພຣະເຈົ້າ. 2 ເທຊະໂລນກີ 2:2, 3.

ຂໍ້ທີ່ສາມສົບຫຼັກກ່າວວ່າ "ແລະເຂົາຈະຍົກຕົນເອງຂຶ້ນ ແລະຍົກຕົນເອງໃຫ້ສູງກວ່າພະທຸກອົງ,"
ແລະໂປໂລກກ່າວວ່າ "ຄົນແຫ່ງບາບນັ້ນຈະຖືກເຜີຍອອກ ຄືບຸດແຫ່ງຄວາມພິນາດ; ຜູ້ທີ່ຕົກຕ້ານ
ແລະຍົກຕົນເອງເໜືອທຸກສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າພະ ຫຼືສິ່ງທີ່ມະນຸດນະມັດສະການ." ເຫັນໄດ້ຊັດວ່າ Smith
ບໍ່ມີສິດອຳນາດຜ່າຍຄຳພະຍາກອນໃດໆ ທີ່ຈະອ້າງວ່າກະສັດໃນຂໍ້ທີ່ສາມສົບຫຼັກເປັນຄົນລະຄົນກັບກະສັດທີ່ກຳລັງ
ຖືກກ່າວເຖິງຢູ່ໃນຂໍ້ຕ່າງກ່ອນໜ້າຂໍ້ທີ່ສາມສົບຫຼັກ. ໃນທາງໄວຍາກອນ ລາວບໍ່ມີເຫດຜົນອັນຊອບທຳໃດໆ
ທີ່ຈະນຳໃຊ້ຢ່າງຜິດພາດຂອງລາວນັ້ນ
ແລະການອ້າງຂອງລາວວ່າລາວເຮັດດັ່ງນັ້ນເພາະຂໍ້ທີ່ສາມສົບຫຼັກບໍ່ມີລັກສະນະໃດໆຂອງອຳນາດສັນຕະປາບາ
ແມ່ນການບົດເບື້ອນພຣະຄຳພີໃນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະສ້າງການຕີຄວາມສ່ວນຕົວ.

ພວກເຮົາຍັງມີພຣະດຳລັດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນອັນແນ່ນອນຍັງຂຶ້ນ;
ທ່ານທັງຫຼາຍກໍ່ເຮັດດີເລີດທີ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄຳນັ້ນ ດັ່ງເຊັ່ນແສງສະຫວ່າງທີ່ສ້ອງຢູ່ໃນບ່ອນມັດ
ຈົນກວ່າຮຸ່ງອະລຸນຈະປາກົດ ແລະດາວປະຈຳຮຸ່ງຈະຂຶ້ນໃນໃຈຂອງທ່ານທັງຫຼາຍ:
ຈົ່ງຮູ້ຂັ້ນເປັນປະການທຳອິດວ່າ ຄຳພະຍາກອນໃດໆໃນພຣະຄຳພີ
ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງການຕີຄວາມຕາມຄວາມເຫັນສ່ວນຕົວ.
ເພາະວ່າຄຳພະຍາກອນບໍ່ເຄີຍມາໃນສະໄໝກ່ອນໂດຍນຳໃຈຂອງມະນຸດ:
ແຕ່ບັນດາຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວອອກມາ ຕາມທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຊົງດົນໃຈເຂົາ. 2 ເປໂຕ
1:19–21.

ຕະຫຼອດຫຼາຍປີແຫ່ງອາດເວັນຕົສະຕີແບບລາໂອດິເຊຍ ໄດ້ມີນັກເທວະວິທະຍາ, ສົດຍາພິບານ
ແລະນັກຂຽນອາດເວັນຕົສະຕີຈຳນວນຫຼາຍທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງປະເດັນວ່າ ພວກເຂົາເຫັນວ່າການນຳໃຊ້ຂອງ Smith
ນັ້ນຖືກຕ້ອງ ຫຼືບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ສົດຍາພິບານຊາວອິດສະຕາລີຜູ້ໜຶ່ງຊື່ Louis Were,
ຜູ້ຊົງໄດ້ເສຍຊີວິດໄປນານແລ້ວ, ໄດ້ໃຊ້ໄວລາສ່ວນໃຫຍ່ໃນພັນທະກົດຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານໃນການຄັດຄ້ານແບບຈຳລ
ອງຄຳພະຍາກອນອັນເປັນເທັດຂອງ Smith. ເຫດຜົນທີ່ທ່ານຄັດຄ້ານນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ວ່າໃນທີ່ສຸດ Smith
ໄດ້ລະບຸກະສັດຜູ້ທີ່ມາເຖິງຈຸດຈົບຂອງຕົນໃນຂໍ້ທີ່ສົບຫຼັກວ່າແມ່ນ Turkey, ແຕ່ແກ່ນແນວຄຶດຂອງ Smith
ຍັງໄດ້ກົງໃຫ້ເກີດການນຳໃຊ້ທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງ Armageddon ອີກດ້ວຍ. ໃນທົດສະວັດ 1980 ຫຼື
ໃນຊ່ວງໃກ້ຄຽງນັ້ນ ນັກຂຽນອາດເວັນຕົສະຕີຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຂຽນປຶ້ມຫົວຂໍ້ວ່າ, Adventists and Armageddon,
Have we Misunderstood Prophecy? ຜູ້ຂຽນມີຊື່ວ່າ Donald Mansell,
ແລະປຶ້ມເຫຼົ່ານັ້ນຍັງຄົງມີໃຫ້ຫາອ່ານໄດ້ຢູ່.

Mansell ໄດ້ຕິດຕາມປະຫວັດສາດທີ່ນຳໄປສູ່ສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີໜຶ່ງ ແລະ ສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີສອງ
ໂດຍສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເມື່ອເຫັນວ່າສົງຄາມທັງສອງນັ້ນກຳລັງເຂົ້າໃກ້ ນັກປະກາດຂ່າວປະເສີດ Adventist
ໄດ້ລົງມືນຳໃຊ້ການປະຍຸກຕີຄວາມອັນຜິດພາດຂອງ Smith ທີ່ວ່າ Turkey ຈະເຄື່ອນທົ່ວໄປສູ່ Jerusalem
ຕາມຕົວອັກສອນ ເປັນໝາຍສຳຄັນຂອງ Armageddon ແລະ ອະວະສານຂອງໂລກ.
ລາວໄດ້ພິສູດໂດຍອາໄສບັນຊີລາຍຊື່ສະມາຊິກຂອງຄຣິສຕະຈັກວ່າ ເມື່ອສົງຄາມແຕ່ລະຄັ້ງເຂົ້າໃກ້
ວິນຍານຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າສູ່ສະມາຊິກພາບຂອງຄຣິສຕະຈັກ Adventist
ໂດຍອີງໃສ່ການເນັ້ນຫນັກທາງຄຳພະຍາກອນຂອງນັກປະກາດ ຊຶ່ງດັງມາຈາກທັດສະນະອັນບົກພ່ອງຂອງ Smith
ກ່ຽວກັບ Armageddon.

ເມື່ອສົງຄາມໃດໜຶ່ງໃນສອງຄັ້ງນັ້ນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ຄຳພະຍາກອນທີ່ຜິດພາດນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນຈິງ ຄຣິດຕະຈັກໄດ້ສູນເສຍສະມາຊິກຫຼາຍກວ່າຈຳນວນທີ່ຄຣິດໄດ້ຮັບເພີ່ມຈາກແບບຈຳລອງຄຳພະຍາກອນທີ່ Smith ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ.

ໂດຍຜ່ານການປະຕິເສດຂອງ Smith ຕໍ່ຂ່າວສານພື້ນຖານຂອງພວກ Millerites, ແລະຄວາມເຕັມໃຈຂອງລາວ ທີ່ຈະສົ່ງເສີມການຕົກລົງເປັນສ່ວນຕົວຂອງລາວຕໍ່ຂໍ້ສັນຍາສືບຕໍ່ຂອງ Daniel, ເຫດຜົນຂອງ Smith ໄດ້ສ້າງແບບຈຳລອງຄຳພະຍາກອນທີ່ອີງໃສ່ເຫດການຮ່ວມສະໄໝ.

ໃນການໂຕ້ຖຽງລະຫວ່າງ Smith ແລະ James White ກ່ຽວກັບກະສັດຜູ້ທີ່ມາເຖິງຈຸດຈົບຂອງຕົນໃນຂໍ້ສັນຍາຂອງ Daniel ບົດທີ 11, James White ໄດ້ນຳສະເໜີຕົກກະທົບສະໜູນໄດ້ຢ່າງກະທັດຮັດຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຮາກຖານຄຳພະຍາກອນອັນຫຼວງຫຼາຍຂອງ Smith. White ໄດ້ຮ້ອນວ່າ "ຄຳພະຍາກອນກໍ່ໃຫ້ເກີດປະຫວັດສາດ, ແຕ່ປະຫວັດສາດບໍ່ໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄຳພະຍາກອນ."

ບັນດາຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງຂະບວນການ Adventism ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັດວຽກກ່ອນສົງຄາມທັງສອງ ໄດ້ນຳໃຊ້ປະຫວັດສາດທີ່ກ່າວລົງພັດທະນາເພື່ອນຳສະເໜີແບບຈຳລອງຄຳພະຍາກອນເລື່ອງ Armageddon ຂອງ Smith ທີ່ບໍ່ຖືກພິພາດ, ແລະຜົນງານຂອງພວກເຂົາ ຊຶ່ງຄຣິດເບິ່ງປະດຸດດັ່ງວ່າໄດ້ຮັບພອນຢ່າງຫຼາຍໃນໄລຍະນຳໄປສູ່ສົງຄາມ, ໄດ້ກ່ອນໃຫ້ເກີດຜົນຂາດຫົນໂດຍສຸດທີ່ ເມື່ອແບບຈຳລອງຄຳພະຍາກອນນັ້ນຖືກພິພາດວ່າອາໄສການຕົກລົງສ່ວນບຸກຄົນ.

ຈົ່ງລະວັງຜູ້ພະຍາກອນເທັດ, ຜູ້ທີ່ມາຫາທ່ານໃນເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມຂອງແກະ, ແຕ່ພາຍໃນເປັນໝາຍບຳເທື່ອໂຫຍ. ທ່ານທັງຫຼາຍຈະຮູ້ຈັກເຂົາໂດຍຜົນຂອງເຂົາ. ມະນຸດຈະເກັບໝາຍກະຈ່າງຈາກພຸ່ມໝາມ, ຫຼືໝາຍເດືອນຈາກພືດມີໝາມໄດ້ຫຼື? ດັ່ງນັ້ນ ຕົນໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ດີອີ່ຫຼີ້ມເກີດຜົນດີ; ແຕ່ຕົນໄມ້ທີ່ເບົາເສຍອີ່ຫຼີ້ມເກີດຜົນຊົ່ວ. ຕົນໄມ້ດີຈະເກີດຜົນຊົ່ວບໍ່ໄດ້, ແລະຕົນໄມ້ທີ່ເບົາເສຍຈະເກີດຜົນດີບໍ່ໄດ້ເໝືອນກັນ. ຕົນໄມ້ທຸກຕົ້ນທີ່ບໍ່ເກີດຜົນດີອີ່ຫຼີ້ມຖືກຜັນລົງ ແລະຖືກໂຍນເຂົ້າໄປໃນໄຟ. ສະນັ້ນ ທ່ານທັງຫຼາຍຈະຮູ້ຈັກເຂົາໂດຍຜົນຂອງເຂົາ. ມັດທາຍ 7:15–20⁴

ຄວາມເຕັມໃຈຂອງ Smith

ທີ່ຈະສົ່ງເສີມແບບຈຳລອງການພະຍາກອນສ່ວນຕົວກ່ຽວກັບກະສັດໃນຂໍ້ສັນຍາສືບຕໍ່ ໄດ້ໃຫ້ຜົນເກີດຂຶ້ນເປັນການນຳໃຊ້ທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງໄພພິບັດປະການທຶກ ແລະ Armageddon ອີກດ້ວຍ.

ແລະທຸດສະຫວັນອົງທຶກໄດ້ເຫຖວຍຂອງຕົນລົງເທິງແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ຢູ່ເຮດສ; ແລະນ້ຳໃນແມ່ນ້ຳນັ້ນໄດ້ແຫ້ງລົງ ເພື່ອຈະຕຽມທາງໄວ້ໃຫ້ກະສັດທັງຫຼາຍຈາກທິດຕາເວັນອອກ. ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວິນຍານໃສ່ໂຄກສາມດວງຄ້າຍຄືກັນ ອອກມາຈາກບາກຂອງມັງກອນ ແລະຈາກບາກຂອງສັດຮ້າຍ ແລະຈາກບາກຂອງຜູ້ພະຍາກອນປອມ. ເພາະວ່າພວກມັນເປັນວິນຍານຂອງພວກຜິດຮ້າຍ ທີ່ກະທຳໝາຍສຳຄັນອັດສະຈັນ ແລະອອກໄປຫາກະສັດທັງຫຼາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ແລະຂອງໂລກທັງສິ້ນ ເພື່ອລວບລວມພວກເຂົາໄປສູ່ສົງຄາມໃນວັນຍົງໃຫຍ່ນັ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງລົດເດດທຸກປະການ. ຈົ່ງເບິ່ງເຖິງ, ເຮົາມາເໝືອນຢ່າງໃຈນ. ຜູ້ໃດທີ່ຜົ້ນລະວັງ ແລະຮັກສາເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຕົນໄວ້ ເພື່ອວ່າລາວຈະບ່ອນຢູ່ເບື້ອງກາຍ ແລະຄົນທັງຫຼາຍຈະບໍ່ເຫັນຄວາມອັບອາຍຂອງລາວ, ຜູ້ນັ້ນເປັນສຸກ. ແລະພຣະອົງໄດ້ລວບລວມພວກເຂົາໄວ້ໃນສະຖານທີ່ໜຶ່ງ ທີ່ເອີ້ນໃນພາສາເຮັບເຮວວ່າ ອາມາເກດໂດນ. ພຣະນິມິດ 16:12–16.

ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວ, ໄພພິບັດປະການທຶກເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກເວລາແຫ່ງການພິສູດຂອງມະນຸດໄດ້ບິດລົງແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນຄຳເຕືອນທີ່ບັນຈຸຢູ່ວ່າໃຫ້ຮັກສາເສື້ອຜ້າຂອງທ່ານໄວ້

ຈົງຈະຕ້ອງໝາຍເຖິງປະເດັນແຫ່ງການທົດສອບອັນໜຶ່ງທີ່ກົດຂຶ້ນກ່ອນທີ່ Michael ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະເວລາແຫ່ງການພິສູດຂອງມະນຸດຈະບົດລົງ ແລະໄພພິບັດປະການທຳອິດຈະເລີນຕົ້ນ. ໄພພິບັດປະການທີສອງໄດ້ບັງຊີກົດຈະກຳຂອງມັງກອນ, ຂອງສັດຮ້າຍ ແລະຂອງຜູ້ເພຍາກອນບອມ, ຊຶ່ງເປັນສະຫະພາບສາມປະການທີ່ມາຮ່ວມກັນໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວໆນີ້. ສະຫະພາບສາມປະການນັ້ນຄື Rome ສະໄໝໃໝ່, ແລະສັນຍາລັກທີ່ບົງຊີ ແລະສະຖາປະນາສະຫະພາບສາມປະການຂອງ Rome ສະໄໝໃໝ່ນັ້ນ ກໍຄື “ພວກໃຈນແຫ່ງຊົນຊາດຂອງເຈົ້າ,” ຜູ້ຊົງ “ຍົກຕົນຂຶ້ນເພື່ອສະຖາປະນານິມິດ” ແລະ “ລົ້ມລົງ.”

ຄຳເຕືອນແຫ່ງໄພພິບັດປະການທີສອງ ເມື່ອໄດ້ຖືກເຂົ້າໃຈແລ້ວ ຍ່ອມເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານໜຶ່ງຮັກສາອາພອນຂອງຕົນໄວ້ໄດ້; ແຕ່ຖ້າມັນຖືກປະຕິເສດ ມັນກໍຈະປະໃຫ້ຈິດວິນຍານໜຶ່ງເປື້ອນກາຍ ຊຶ່ງເປັນໜຶ່ງໃນຫ້າລັກສະນະຂອງຊາວລາໂອດິເຊຍ. ສັນຍາລັກທີ່ສະຖາປະນາຄຳເຕືອນນັ້ນຄື ພວກໃຈນຂອງປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ ຜູ້ຍົກຕົນຂຶ້ນ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍຕົກລົງ. ຊາໂລໂມນໄດ້ກ່າວວ່າ ຖ້າປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ມີນິມິດນັ້ນ ພວກເຂົາກໍພິນາດ.

ບ່ອນທີ່ບໍ່ມີນິມິດ ປະຊາຊົນກໍພິນາດໄປ; ແຕ່ຜູ້ໃດຮັກສາພຣະບັນຍັດ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ. ສຸພາສິດ 29:18.

ຄຳພາສາເຮັບຮູ້ໄດ້ເປັນວ່າ “ພິນາດ” ຫມາຍເຖິງ “ເຮັດໃຫ້ເປື້ອນກາຍ”, ແລະ ໂຢຮັນໄດ້ບັນທຶກວ່າ, “ຄວາມສຸກມີແກ່ຜູ້ທີ່ເຜົາລະວັງ ແລະ ຮັກສາເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຕົນໄວ້, ເພື່ອວ່າຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຢ່າງໄປຢ່າງເປື້ອນກາຍ ແລະ ຜູ້ອື່ນຈະເຫັນຄວາມອັບອາຍຂອງຕົນ.” ສະມິດໄດ້ຜິດພາດໃນເລື່ອງກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອ, ແລະ ຮາກຖານຄຳພະຍາກອນອັນເປັນເທດນັ້ນໄດ້ເປີດທາງໃຫ້ລາວພັດທະນາການປະຍຸກຕົວໃສ່ຄຳພະຍາກອນຢ່າງໜຶ່ງ ຊຶ່ງຖ້າຫາກຖືກຍອມຮັບແລ້ວ ຈະກ່ອນໃຫ້ເກີດຄວາມເປື້ອນກາຍ, ຊຶ່ງເປັນສັນຍະລັກຂອງຊາວລາໂອດິເຊຍ, ຜູ້ທີ່ຖືກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄາຍອອກຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະອົງ.

Smith ບໍ່ໄດ້ມີບັນຫາໃດໆໃນການໂຕ້ຖຽງເພື່ອສະໜັບສະໜູນການຊື້ບັງຄັບຕົນອັນເຫັນໃໝ່ຂອງລາວກ່ຽວກັບກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອ ຕໍ່ຕ້ານ James White ສາມຂອງຜູ້ເພຍາກອນຍິງ. ນັກປະຫວັດສາດ Adventist ແລະ Sister White ໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມບໍ່ລົງຮອຍອັນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຂອງພວກເຂົາ. Ellen White ໄດ້ຕ້ານທັງສາມຂອງນາງ ແລະ Smith ທີ່ຍອມໃຫ້ຄວາມເຫັນຕ່າງຂອງພວກເຂົາກ່ຽວກັບວ່າ ຜູ້ໃດເປັນຜູ້ທີ່ກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອໃນ Daniel ບົດ 11 ເປັນຕົວແທນ ຖືກນຳອອກສູ່ສາທາລະນະ. ໃນສົງຄາມ Adventist ສະບັບທຳອິດຫຼັງຈາກຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງໃຫຍ່ປີ 1844, James White ໄດ້ຂຽນວ່າ:

“ວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ລຸກຂຶ້ນ, ບົດປະຕູ ແລະເສດດໄປຫາພຣະຜູ້ຊົງບູຮານແຫ່ງວັນເວລາ, ເພື່ອຮັບເອົາອານາຈັກຂອງພຣະອົງ, ໃນເດືອນທີ 7, ປີ 1844, ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອຢ່າງໝົດໃຈ. ເບິ່ງ Luke 13:25; Matthew 25:10; Daniel 7:13,14. ແຕ່ການລຸກຂຶ້ນຂອງ Michael, Daniel 12:1, ບາກົດວ່າເປັນເຫດການອື່ນ, ເພື່ອຈຸດປະສົງອື່ນ. ການລຸກຂຶ້ນຂອງພຣະອົງໃນປີ 1844 ແມ່ນເພື່ອບົດປະຕູ ແລະເສດດໄປຫາພຣະບົດາຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຮັບເອົາອານາຈັກຂອງພຣະອົງ, ແລະອຳນາດໃນການປົກຄອງ; ແຕ່ການລຸກຂຶ້ນຂອງ Michael ແມ່ນເພື່ອສຳແດງອຳນາດແຫ່ງກະສັດຂອງທ່ານ, ຊຶ່ງທ່ານມີຢູ່ແລ້ວນັ້ນ, ໃນການທຳລາຍຄົນອະທຳ, ແລະໃນການຊ່ວຍກູ້ປະຊາຊົນຂອງທ່ານ. Michael ຈະຕ້ອງລຸກຂຶ້ນໃນເວລາທີ່ອຳນາດສຸດທ້າຍໃນບົດທີ 11 ມາເຖິງຈຸດຈົບຂອງມັນ, ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ວຍມັນ. ອຳນາດນີ້ແມ່ນອຳນາດສຸດທ້າຍທີ່ຍິ່ງບໍ່ຢຸດຢັ້ງຄຣິສຕະຈັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ: ແລະເນື່ອງຈາກວ່າຄຣິສຕະຈັກທີ່ແທ້ຈິງຍັງຄົງຖືກຢຽບຢູ່, ແລະຖືກຂັບໄລ່ອອກໂດຍຄຣິສຕະສາສະໜາທັງໝົດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນຜົນຕາມມາວ່າ ອຳນາດຜູ້ກົດຂຶ້ນສຸດທ້າຍຍັງບໍ່ໄດ້ ‘ມາເຖິງຈຸດຈົບຂອງມັນ;’ ແລະ Michael ຍັງບໍ່ໄດ້ລຸກຂຶ້ນ. ອຳນາດສຸດທ້າຍທີ່ຍິ່ງບໍ່ຢຸດຢັ້ງພວກທຳມະບຸດ ໄດ້ຖືກນຳມາໃຫ້ເຫັນໃນ Revelation 13:11-18. ເລກຂອງມັນແມ່ນ 666.” James White, A Word to the Little Flock, 8.

ເມື່ອ Smith ໄດ້ນຳສະເໜີສິ່ງທີ່ເຂົາເອີ້ນວ່າ “ແສງສະຫວ່າງໃໝ່” ກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ “ອຳນາດສຸດທ້າຍໃນ Daniel ບົດທີ 11,” James White ໄດ້ຫັນການນຳໃຊ້ຂອງ Smith ບໍ່ແມ່ນເປັນແສງສະຫວ່າງໃໝ່ ແຕ່ເປັນການໂຈມຕີຕໍ່ຮາກຖານ. ຂໍ້ຂັດແຍ້ງເລື່ອງ Rome ໃນຖານະກະສັດແຫ່ງທົດເໜືອໃນ Daniel 11 ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງ Uriah Smith ແລະ James White ມີລັກສະນະສະເພາະຈົງ, ຊຶ່ງໃນຖານະນັກສຶກສາຄຳພະຍາກອນ, ພວກເຮົາພົບວ່າມາຮວບຮວມເຂົ້າກັບຂໍ້ຂັດແຍ້ງອື່ນໆໃນປະຫວັດສາດ Adventist ທີ່ກ່ຽວກັບສັນຍະລັກຂອງ Rome.

ໜຶ່ງໃນລັກສະນະເຫຼົ່ານີ້ຄືການນຳເອົາການຕີຄວາມແບບສ່ວນຕົວເຂົ້າມາ. ອີກລັກສະນະໜຶ່ງຄືວ່າ ການນຳໃຊ້ການຕີຄວາມແບບສ່ວນຕົວນັ້ນຈຳເປັນຕ້ອງບົດເບື້ອງໄວຍາກອນທີ່ງ່າຍດາຍ, ເພາະວ່າ Smith ບໍ່ພຽງແຕ່ເລີຍເລີຍວ່າ ລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນທຸກປະການໃນຂໍ້ທີ່ສາມສົບຜົນສໍາເລັດໄດ້ກ່າວເຖິງ Rome, ແຕ່ຍັງເລີຍເລີຍອີກວ່າ ໂຄງສ້າງທາງໄວຍາກອນໄດ້ຮຽກຮ້ອງວ່າ ກະສັດໃນຂໍ້ທີ່ສາມສົບຜົນສໍາເລັດຕ້ອງເປັນກະສັດອົງດຽວກັນກັບທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນຕອນກ່ອນໜ້າ.

ອີກປະການໜຶ່ງຄືການຕີຄວາມໝາຍແບບສ່ວນຕົວນັ້ນເປັນການປະຕິເສດຄວາມຈິງພື້ນຖານ. ອີກປະການໜຶ່ງຄື ມັນເປັນຕົວແທນຂອງການປະຕິເສດສິດທິອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ລັກສະນະອີກປະການໜຶ່ງຄື ແນວຄວາມຄິດອັນບົກພ່ອງປະການທຳອິດກ່ຽວກັບໂຮມ ຈະນຳໄປສູ່ແບບຈຳລອງຄຳພະຍາກອນທີ່ບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ບຸກຄົນໜຶ່ງຮັກສາເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຕົນໄວ້ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຂົ້າໃກ້ການສຶບສຽດແຫ່ງເວລາການທົດລອງຂອງມະນຸດ. ອີກປະການໜຶ່ງຄື ຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະເຜີຍແຜ່ການຕີຄວາມໝາຍແບບສ່ວນຕົວຂອງລາວຕໍ່ສາທາລະນະ. ອີກປະການໜຶ່ງຄື ການຕີຄວາມໝາຍແບບສ່ວນຕົວນັ້ນຖືກລະບຸຢ່າງສະເໝີວ່າເປັນແສງສະຫວ່າງໃໝ່. ຄຸນລັກສະນະທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກສະແດງຢູ່ໃນການພິຈາລະນາໃນບົດຈຸບັນກ່ຽວກັບ “ພວກໂຈມແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງທ່ານ.”

ເມື່ອການໂຕ້ແຍ້ງສຸດທ້າຍຂອງໂຮມ, ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປັນແບບໂດຍການໂຕ້ແຍ້ງທຳອິດຂອງໂຮມທີ່ລະບຸ, “ພວກໂຈມແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ,” ຖືກນຳມາປະກອບເຂົ້າກັບແນວຄຳພະຍາກອນແຫ່ງການໂຕ້ແຍ້ງຂອງ Uriah Smith ແລະ James White, ພວກເຮົາຈະເຫັນວ່າຄົນກຸ່ມໜຶ່ງຈະກໍ່ສ້າງແບບຈຳລອງຄຳພະຍາກອນຂອງຕົນເທິງການຕີຄວາມສ່ວນຕົວ, ຊຶ່ງປະຕິເສດຄວາມຈິງພື້ນຖານ.

ການປະຕິເສດຄວາມຈິງພື້ນຖານທັງຫຼາຍ ຍ່ອມເປັນຕົວແທນແຫ່ງການປະຕິເສດສິດທິອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໂດຍອັດຕະໂນມັດ ຊຶ່ງໄດ້ບົກບ່ອງຄວາມຈິງພື້ນຖານເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງໜັກແໜ້ນ. ຄົນຈຳພວກນັ້ນຈະເຕັມໃຈນຳສະເໜີທິດສະນະຂອງຕົນຕໍ່ສາທາລະນະດ້ວຍເຊັນກັນ ໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຂໍ້ຕ້ອງກັງ ວົນໃດໆທີ່ອາດຖືກຍົກຂຶ້ນກ່ຽວກັບຜົນກະທົບທີ່ຄ້າສອນນັ້ນອາດມີຕໍ່ປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າທົ່ວໂລກ.

ທັນທີຫຼັງຈາກປີ 1844, ໃນຊ່ວຍອາຍຸຮຸ່ນທຳອິດຂອງຂະບວນການແອັດເວນຕິດ, ການໂຕ້ແຍ້ງອີກປະການໜຶ່ງກ່ຽວກັບໂຮມໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າມາ. ການໂຕ້ແຍ້ງນັ້ນໄດ້ຖືກບຸກບັນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ຈົນກວ່າທິດສະນະອັນຜິດພາດນັ້ນຈະຖືກຍອມຮັບໃນຊ່ວຍອາຍຸຮຸ່ນທີສາມຂອງຂະບວນການແອັດເວນຕິດ. ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາການໂຕ້ແຍ້ງເລື່ອງ “daily” ເປັນເສັ້ນທຸ້ຍໃນຫົກເສັ້ນທີ່ຂະນະພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາຢູ່ໃນແບບແຜນຂອງ line upon line.

ແຕ່ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະຍົກເອົາເສັ້ນທຸ້ຍຂອງບັນດາຂໍ້ຂັດແຍ້ງຂອງໂຮມຂຶ້ນພິຈາລະນາ, ຈຳເປັນຕ້ອງລະບົບໄວ້ວ່າ ໃນບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້, ເມື່ອພວກເຮົາກຳລັງກ່າວເຖິງຂໍ້ສົບໃນດານໂອນບົດທີ່ສືບເອັດ, ພວກເຮົາໄດ້ກ່າວວ່າ “ຂໍ້ສົບນັ້ນຍັງເຊື່ອມໂຍງ ‘ເຈັດຄັ້ງ’ ໃນເລວວິນິຕິ 26 ເຂົ້າກັບປະຫວັດສາດທີ່ຊ້ອນເຮັດໂດຍກົງ,

ແຕ່ເສັ້ນແຫ່ງຄວາມຈິງນັ້ນຢູ່ນອກຂອບເຂດຂອງສົງຄ໌ພວກເຮົາກຳລັງນຳສະເໜີໃນທຶນ.”

ອຸຣິຢາ ສະມິດ ເປັນຜູ້ນຳໃນການປະຕິເສດເລື່ອງ “ເຈດຕະນາ” ໃນປີ 1863.

ລາວໄດ້ປະຕິເສດຄວາມຮູ້ທິເພີມຂຶ້ນໃນຫົວຂໍ້ນັ້ນ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໃນບົດຄວາມກ່ຽວກັບເລື່ອງນັ້ນ
ທີ່ຂຽນໂດຍ Hiram Edson ແລະຕິພິມໃນ Review ໃນປີ 1856.

ນັບສຳຄັນຂອງການທີ່ສະມິດໄດ້ກ່ຽວພັນກັບຂະບວນການໜຶ່ງທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີເລື່ອງ “ເຈດຕະນາ”

ແຕ່ຕໍ່ມາພັດປະຕິເສດຄວາມຮູ້ທິເພີມຂຶ້ນໃນຫົວຂໍ້ນັ້ນເອງ

ກໍຢູ່ນອກຂອບເຂດຂອງຫົວຂໍ້ວ່າດ້ວຍລັກສະນະແຫ່ງການນຳສະເໜີຂອງສະມິດ

ກ່ຽວກັບສົງຄ໌ລາວອ້າງວ່າເປັນແສງສະຫວ່າງໃໝ່ໃນຫົວຂໍ້ກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອ;

ແຕ່ເມື່ອພວກເຮົາສືບສຸດພາບລວມຂອງແນວຂອງການໂຕ້ຖຽງຂອງຝ່າຍ Adventist ກ່ຽວກັບ Rome ແລ້ວ,

ພວກເຮົາຈະກັບໄປພິຈາລະນາທັງຄວາມສຳຄັນຂອງຂໍ້ທີ່ສືບໃນບົດທີ່ສືບເອີ້ນຂອງພຣະທຳດານເຢຊູ

ແລະຍັງຈະພິຈາລະນາດ້ວຍວ່າ ການປະຕິເສດຂ່າວສານແຫ່ງ Laodicean ຂອງສະມິດ ຊຶ່ງໄດ້ມາເຖິງໃນປີ 1856

ພ້ອມກັບຄວາມຮູ້ທິເພີມຂຶ້ນເລື່ອງ “ເຈດຕະນາ” ນັ້ນ ເປັນຕົວແທນຂອງສົງຄ໌.

“ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ ທີ່ກ່ຽວກັບຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີ່ໜຶ່ງ, ອົງທີ່ສອງ, ແລະອົງທີ່ສາມ

ນັ້ນຖືກຕ້ອງແລ້ວ. ຫຼັກໝາຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທັງຫຼາຍທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຜ່ານມາ ບໍ່ອາດຖືກເຄືອນຍ້າຍໄດ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າກອງກຳລັງແຫ່ງນະຣົກອາດພະຍາຍາມຖອນພວກມັນອອກຈາກຮາກຖານຂອງມັນ,

ແລະຊີ້ນຳໃນຄວາມຄິດວ່າພວກມັນໄດ້ປະສົບຜົນສຳເລັດແລ້ວ, ແຕ່ພວກມັນກໍບໍ່ໄດ້ສຳເລັດ.

ເຮົາຫຼັກແຫ່ງຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ຢືນຢັນຢ່າງໝັ້ນຄົງດັ່ງເນີນພູມລັດດອນ,

ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວໂດຍຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດຂອງມະນຸດ ຮ່ວມກັບຂອງຊາຕານແລະກອງບໍລິວານຂອງມັນ.

ພວກເຮົາສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້ຫຼາຍ, ແລະຄວນຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ

ເພື່ອເບິ່ງວ່າສົງຄ໌ເຫຼົ່ານີ້ເປັນດັ່ງນັ້ນແທ້ຫຼືບໍ່.” Evangelism, 223.

“ໝູ່ໝາຍໃຫຍ່ແຫ່ງຄວາມຈິງ

ທີ່ສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນທິດທາງຂອງເຮົາໃນປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ

ຈະຕ້ອງຖືກພິພິດຮັກສາໄວ້ຢ່າງລະມັດລະວັງ ຢ່າໃຫ້ມັນຖືກຮື້ຮືອນລົງ ແລະຖືກແທນທີ່ດ້ວຍທິດສະດີຕ່າງໆ

ທີ່ຈະນຳມາຊົງຄວາມສັບສົນ ຫາກບໍ່ແມ່ນແສງສະຫວ່າງອັນແທ້ຈິງ.” Selected Messages, book 2,

101, 102.

“ໃນເວລານີ້

ຈະມີຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍປະການເພື່ອສັ່ນຄອນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາໃນເລື່ອງພຣະວິຫານ;

ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ.

ບໍ່ຄວນໃຫ້ມີການເຄືອນຍ້າຍແມ່ແຕ່ໝູ່ໝາຍອອກຈາກຮາກຖານແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ.

ຄວາມຈິງຍັງຄົງເປັນຄວາມຈິງ. ຜູ້ທີ່ກ້າຍເປັນຄົນລັງເລຈະຖືກພັດພາໄປສູ່ທິດສະດີອັນຜິດພາດ, ແລະໃນທີ່

ສຸດຈະພົບວ່າຕົນເອງກາຍເປັນຜູ້ບໍ່ເຊື່ອໃນເລື່ອງທີ່ຖືກຖານໃນອະດີດທີ່ພວກເຮົາເຄີຍມີກ່ຽວກັບສົງຄ໌ເປັນຄວ

າມຈິງ. ເຄື່ອງໝາຍບອກທາງເດີມຕ້ອງຖືກຮັກສາໄວ້

ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ສູນເສຍທິດທາງຂອງພວກເຮົາ.” Manuscript Releases, volume 1, 55